

De perfecte hertogin

De perfecte hertogin
Angelina van Rodenburgh

Schrijver: Angelina van Rodenburgh

ISBN: 9789464807301

© Angelina van Rodenburgh

Inhoudsopgave:

Deel 1: De perfecte hertogin

Het koninkrijk Kandorra

Het koninkrijk Kandorra is een prachtige eilandkolonie in de Atlantische oceaan. De eilandkolonie bestaat uit: Lagoon Isle, Windshire Isle, Whitehaven, Stormy Isle, Atlantia, Mystic cove en de Enchanted haven. Dit vredige koninkrijk, waar niets is wat het lijkt en ware liefde altijd zijn weg vind, is de basis van deze romanserie. De bewoners van deze eilandkolonie zijn allemaal uniek en speciaal op hun eigen manier. In elk deel staan één of meerdere personen en eilanden centraal, samen met de hoofdpersoon die verbonden is met dit eiland

In dit 1e deel maken we kennis met Aidan, de koning van Kandorra en zijn familie en met Lord Alistair Mackenzie, de hertog van Windshire Isle.

Hoofdstuk 1

Kasteel Wynd , Windshire Isle. 1812

Kasteel Wynd stond hier al eeuwen op deze rots boven de zee, het was vernoemd naar het eiland en de wind die daar waait, het was het op één na grootste eiland van Kandorra. Met zijn hoge torens, het prachtige uitzicht over de zee en de prachtige kust van Windshire Isle was het een statig gebouw.

Lord Alistair Mackenzie, hertog van Wynd liep met grote passen over de binnenplaats van het kasteel, hij was woedend, de roversbende die de eilandkolonie Kandorra onveilig maakte, had weer toegeslagen. Weer waren meerdere boerderijen geplunderd en was alle wol verdwenen en waren hele kuddes met schapen geroofd. Niemand wist wie ze waren en hoe ze steeds konden ontsnappen, er gingen geruchten dat ze een geheime haven hadden, ergens in de buurt van Windshire, een verborgen grot op één van de eilanden. En dat ze geholpen werden door een belangrijk hooggeplaatst persoon, want hoe konden ze anders steeds ongezien ontsnappen. Maar niemand wist of dat laatste gerucht klopte, want wie van de regerende lords zou een dievenbende helpen? Dat was tegen de wetten van de koning en niemand wil zich de woede van de koning op de hals halen. Gelukkig waren er dit keer geen gewonden gevallen, maar Alistair was het nu helemaal zat, deze keer zou hij zware maatregelen treffen. Hij stuurde een bode langs elke boerderij met het bericht dat alle wol zou worden opgehaald, het werd dan veilig in de voorraadschuren binnen het kasteel opgeslagen. Daar zou het veilig zijn, iedereen kreeg een waarborg document,

met daarop hun voorraden. Later konden ze daarmee hun voorraden weer ophalen, als de markt op het binnenplein werd gehouden.

Iedereen werd ook gewaarschuwd hun schapen voor het donker binnen te halen, er gold nu een avondklok. Door deze maatregel zouden er hopelijk geen wol diefstallen of diefstallen van kuddes schapen meer zijn. Het kasteel werd te zwaar bewaakt om ongezien naar binnen te sluipen. De avondklok begon om 5 uur s'middags tot 9 uur de volgende ochtend, iedereen moest voor het donker thuis zijn anders kregen ze een boete van 10 daalders. Voor bals en andere festiviteiten werd een uitzondering gemaakt, maar er was geadviseerd extra voorzichtig te zijn en in groepjes te reizen, de rijke adellijke mensen werd geadviseerd extra beveiliging mee te nemen. Je wist maar nooit, als de dieven nog op het eiland waren, was niemand echt veilig, ze waren gevaarlijk.

Maar dat was niet het enige waar de hertog kwaad over was, hij had ruzie met zijn buurman, lord Byron Campbell, graaf Roxborough. De graaf beschuldigde de hertog ervan zijn dochter gestolen te hebben. Maar lord Alistair had de graaf duidelijk laten weten dat hij geen idee had waar lady Constance was, hij, lord Byron zou beter moeten weten, dan de hertog van zoiets te beschuldigen. De hertog van Wynd zou zoiets nooit doen, zeker niet bij een bevriende buurman. De hertog had lady Constance al een paar weken niet meer gezien, niet sinds het bal, dat de graaf een paar weken geleden had gegeven. Als hij zou weten waar lady Constance was, had hij dat de graaf meteen laten weten. Na een paar uur was alle wol binnen het kasteel en werd het in de verschillende schuren opgeslagen. Hij was naar

binnen gegaan om een lijst te maken van alle opgeslagen wol en iedereen kreeg zijn waarborg document.

Toen hij later zijn post bekeek, het waren voornamelijk uitnodigingen voor het Seizoen van de high society, zag hij dat er ook een belangrijke brief bij zat, er stond het koninklijk zegel op, dus moest het van het koninklijk paleis komen. Alistair maakte hem open en las de brief, hij was van zijn neef koning Aidan, de koning van het koninkrijk Kandorra. De koning had een dringend verzoek, hij had de discrete hulp van zijn neef nodig. Het was een delicate kwestie, zijn raadgevers wisten niet hoe ze deze kwestie discreet moesten oplossen, en hij wilde niet dat de hele stad ervan hoorde. Hij had al genoeg aan zijn hoofd, een schandaal daar zat hij niet op te wachten. Dat begreep Alistair, dus hij schreef hem terug en vroeg zijn neef wat meer over het probleem te vertellen, dan kon hij hem helpen een plan te maken om het discreet op te lossen. Een paar dagen later kreeg de hertog het antwoord, er was een pakhuis in de haven, daar is een lading gestolen wol en een lading gestolen schapen gevonden, niemand wist waar het vandaan kwam en wie deze lading toebehoort.

De stadwachers hadden een verdachte jongedame opgepakt, een zekere juffrouw Constance Roxy. De jongedame in kwestie was betrapt in het pakhuis en probeerde de wol en de schapen te verkopen aan een handelaar, die naar het buitenland ging.

Toen haar werd gevraagd wat zij in dit pakhuis deed en of die spullen van haar waren, was ze ervandoor gegaan. Gelukkig had de havenmeester haar in de kraag gevat, voordat ze het passagiersschip had kunnen bereiken en had haar aan de stadwachers overgedragen.

Zij hadden haar in een poorthuisje opgesloten, een bericht naar de koning gestuurd en op bericht van hem gewacht, over wat ze met het wicht moesten doen. Toen het bericht van de koning was gekomen, hadden de stadwachters haar aan de paleiswachters van de koning overgedragen. Zij namen haar mee en sloten haar op in het oude weefhuisje op het binnenterrein van het paleis. Ze werd nu al drie dagen ondervraagd, maar ze gaf geen antwoord. Ze bleef maar gillen dat ze haar vrij moesten laten, dat haar vader, graaf Roxborough en de hertog van Wynd, haar verloofde dit niet zouden pikken. Zij, dat onbeschaafde volk, zouden zwaar boete voor deze belediging, daar zou haar vader op staan. Of het wicht de waarheid sprak wist de koning niet en betwijfelde het zeer of graaf Roxborough echt haar vader was, want ze zag er niet uit als de dochter van een graaf, eerder als een boerenmeid of een havenmeid uit een van de kroegen daar. Ze droeg boerenkleding, had vuil op haar gezicht en haar haar zat in de war door de wind in de haven. Maar het meest vreemde vond de koning dat ze zijn neef kende, want de hertog was niet verloofd en had haar waarschijnlijk nog nooit gezien; dat zou hij wel verteld hebben, als dat wel zo was geweest.

Hij had de beschrijving van het meisje ook in de brief gezet en gevraagd of die klopte met wat zijn neef van de dochter van de graaf wist. Lord Alistair schreef terug dat hij de volgende dag naar hem toe zou komen, niet alleen om hem te helpen het probleem op te lossen dat was een kleinigheid, het was hem al duidelijk waar het vandaan kwam en van wie het was. Hij had namelijk bericht gehad van de graaf; een schokkend bericht. Maar dat zal hij wel uitleggen als hij aangekomen is. Maar hij komt ook om hem, zijn neef te bezoeken, het was al te lang geleden dat hij